

Tar Károly

Szépséges fatornyok

**Debrecen
2002**

Bizonyára szűk az a világ,
amit a kötet versei bejárnak.
Talán olyan, mint egy borongós álom,
ahol nem tudunk kitörni a sötét éjszakából.
Néha azonban megszelídülnek az égi hatalmasságok.
A fagyos fellegek között is kitekint a holdvilág
és csendet eregetve, mosolyogva pillant ránk.
Nézzük hát az éjszaka komorabb színeit,
érezzük fájdalmát és öleljük magunkhoz
kedvesebb, melegebb arcát

Tar Károly

Szépséges fatornyok

Tar Károly

Szépséges fatornyok

versek

**Debrecen
2002**

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

c Tar Károly

Készült
a Nyomdaipari KKT nyomdájában
Debrecenben

Milyen lesz a világ?

Milyen lesz a világ,
ha kihűl az álom,
ha nem nyílik virág
fehér éjszakákon?

Milyen lesz a világ,
ha sikongó lányok
nem kötnek már többé
örök barátságot?

Milyen lesz a világ,
ha kihull az emlék,
ha majd elfelejted
honnán s miért jöttél?

Milyen lesz a világ,
ha hitvesi ágyon
nem ölel szerelem,
csak a futó mámor?

Milyen lesz a világ,
ha az lesz a bátor,
akinek házában
a gyűlölet lángol?

Milyen lesz a világ,
ha kialszik a fény,
ha beborít minket
a csillagtalan ég?

Az égő romok

New York, szeptember 11.

Az égő romok közül
ezrek zokogása hallik,
bűnbe szaladt az idő
és félelembe bújik

A lángcsóvák fényében
a gonoszság izzik,
földre rogyott a szépség
s porfelhőben fürdik

Az égen gomolyognak
görnyedt füstoszlopok
és árván virrasztanak
a könnycseppes csillagok

Szűz álmokat gyaláz
a könyörtelen kéz
és moccanni se mer
a kiherélt remény

A gyáva gyarlóságra
átkot szór a reggel
és fájdalom borítja
a holtat síró embert

Ha kezemben virág lenne

Hej bizony, de jó is lenne,
ha kezemben virág lenne,
ha egyszer az emberekre
a szerencse köntöst vetne,
ha bolondos reményüknek
a kikelet csókot szedne
és a mosolygós napfényben
szállnának a szent szerelmek

Hej bizony, de jó is lenne,
ha kezemben virág lenne,
ha a szőke búzaszemből
egy tengernyi cipó sülne,
ha az édes ébresztésben
a tűz lángja mindig égne
és a sűrű rengetegben
a szépséggel szeretkezne

Hej bizony, de jó is lenne,
ha kezemben virág lenne,
ha az elmélázó csendben
csak a szellő beszélgetne,
ha a barna bokrok mögül
holdas este nézegetne
és az öreg faágakon
a pacsirta fészket vetne

Hej bizony, de jó is lenne,
ha kezemben virág lenne,
ha a sűrű sötétségben
a fénysugár átölelne,
ha a gyűrött fellegekben
a kisherceg elénk jönne
és a tollas hópehelyeken
minden ember megpihenne

Az én édesanyám

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
napkeltével ébredt
aranyló szárnyakon,
pásztortüzet rakott
halovány szikrákból,
és hűséget szedett
az óceán ajkáról

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
könnyeim törölte
rózsaszín arcomon,
kapzsi némaságban
csak nagyot sóhajtott,
úszó fellegekből
égi gyönyört adott

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
hideg telekben is
napsugarat hozott,
lággy fehér hangjában
az örök tavasz szólt
és meleg szemében
a jóság parázslott

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
földhöz kötözve is
csodákat álmodott,
magához ölelte
a fénylő csillagot
és amerre csak járt
féltő csókot adott

Mennyire szerettünk

Mennyire szerettünk,
mégis elhagytál
s hontalan bolyongunk,
mint a fagyos nyár

Egy pillanat csak,
míg velünk voltál
és hiányod lesz
az egész világ

Most körötted vagyunk,
mint néma tanúk
s hangtalan sikoly
minden szavunk

Hallgat a csend is,
mint a pusztaság,
csak a fájdalom,
csak az kiabál

Sírjatok, zúgjatok
érchangú harangok,
fogadjátok testét,
mint hulló csillagot

Lelkét öntsétek
szét a halmokon,
hadd pihenjen ott
emberarcokon

Emléke úgy is
szívünkben marad,
s virágot bont majd
az örök tavasz

A sírodon pihen

A sírodon pihen
lenyugvó napsugár
és csöndben hallgatja
zsoltárod dallamát

Nézi az avarban
zöldellő füvet,
a kővirágon ülő
magányos perceket

Kiteríti az ég
bíborszín palástját,
szikkadt holdra önti
borongós bánatát

Félénk lelkedhez szól
némán és szelíden,
majd elszáll messzire
az alvó sötétbe

Nem is köszöntél

Nem is köszöntél,
elmentél örökre,
de most már látlak
a széthulló ködben

Tudom, neked is fáj
a furcsa búcsúzás,
ezért is integetsz
a holdvilágon át

Vajon mit mondanál
elnémult hangodon,
ha csókom pirulna
halovány arcodon

Ha oda röppennék
nyújtózó lombokon
és el is szunnyadnék
ringató karodon

Várj a csillagok közt
még néhány napot,
megszületni újra
az öledben fogok

Nincs még itt a hajnal

Fölöttem az idő alkonyatba hull
és az égen ezernyi csillag gyúl,
de nincs még itt a hajnal

Fölöttem kék vitorlát feszít az ég
és vadrózsák közt bujkál a remény,
de nincs még itt a hajnal

Fölöttem röpködnek fehér angyalok
és a szél is ringatja bánatom,
de nincs még itt a hajnal

Fölöttem szerelmes lélek lángja száll
ezüstös tóban csókos hattyú vár,
de nincs még itt a hajnal

Fölöttem rügyeznek akácfalombok,
hervadnak az elátkozott álmok,
de nincs még itt a hajnal

Fölöttem miséznek zsolozsmás papok,
fülembé zúgnak szittya dallamok
és nincs még itt a hajnal

Az iszonyat arcát

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha sístergő parázs
izzik az ajkadon,
ha a vérző sebet
könnyekkel gyógyítod,
a megvadult csődört
ostorral csábítod

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha bégető bolond
bárkáját ringatod,
ha az eltűnt idő
mosolyát kortyolod,
ha parázna álmod
bíborba borítod

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha szétszórt szitkokat
hangtalan hallgatod,
ha gőgös fényárban
vakokkal vándorolsz,
ha nem gyújt kék lángot
a fájó fájdalom

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha nem lehelsz rá
gyöngyöző harmatot,
nem fújsz trombitába
megtisztult dallamot,
ha nem jársz körtáncot
föltámadt hajnalon

Hogy mondjam el?

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy szíved dobbanása
ott ver a keblemben
és ha szárnyaidon
messzire repülsz el,
a sírását hallom
kóválygó szélnek

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy már álmaimban is
csak téged kereslek,
hogy ha nem vagy velem
szótlank a percek
s ajkamon csüngnek
fájó keservek

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy tűnő mosolyoddal
kihunynak a fények,
hogy lomha estéken
nyugtalan a szívem
s lelkekre ülnek
hitvány félelmek

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy nélküled a vágyak
szürke ködbe vesznek,
elszáll az illata
az akác erdőnek,
hogy csak árnyéka van
múló örömnek

Elmondom hát szépen,
mennyire szeretlek

Köszönöm neked

Köszönöm neked
a kedves éveket,
a szőke szellőben
virágzó szerelmet,
a csillaghullásban
pergő könnyeket,
sárguló mezőkön
szárnyaló szöcskéket

Köszönöm neked
a sok szép emléket,
bimbótlan rózsából
kiszakadt keservet,
a nyáresti dalban
zengő berkeket
és a mindenséget
köszönöm neked

Nyíló rózsacsokrok

Langyos szellők fújnak
derengő dallamot,
hajadra szórnak
ezüstös harmatot

Zsenge vágyak ülnek
rezzenő ágakon,
az öröm csókja csüng
ábrándos arcodon

Kéjesen kacagnak
nyíló rózsacsokrok,
magukhoz ölelnek
a bársonyos lombok

Mikor kértem

Mikor kértem
bőven mérted
illatát az
akác méznek

Őszi napnak
hulló fénye
beragyogja
az emlékem

Amit kaptam

Amit kaptam
neked adtam,
hozzád mindig
hű maradtam

Viszonzásul
lelked adtad,
ennél többet
sosem kaptam

Száll fölöttünk

Száll fölöttünk tömjén szagú ének,
szerteszórom a varázsigéket,
fényugárból kontyot kötök, szépet,
gyöngyharmatból fonok egy nyakéket

Bűneimet nehogy a nap érje,
elsüllyesztem tenger fenekére,
csókot a homlokomra kérem,
hadd virítson ott a messzeségnek

Amikor a két szemedbe nézek,
könnycseppeket hullajtok le érted,
hold ugyan még fenn ragyog az égen,
lehozom én azt is majd tenéked

Csendben ballagok

Már csak magammal
csendben ballagok,
nem néznek rám
őrző csillagok,
nem zeng a dal
fonnyadt lombokon,
nem látom már
a szomjas holnapot,
már csak magammal
csendben ballagok

Már csak magammal
csendben ballagok,
nem sírnak értem
lányok, asszonyok,
nem szárad csók
tikkadt ajkamon,
nem kérdi senki,
merre, hol vagyok,
már csak magammal
csendben ballagok

Már csak magammal
csendben ballagok
és arcomat mosom
ezüstös hajnalon,
halkan köszöntöm
a lenyugvó napot,
hozzád simulok,
ha messze vagy nagyon,
így ha csendesen is
már veled ballagok

Szépséges fatornyok

Óh, ti égbe néző
szépséges fatornyok,
sírva álltok ott
a havas dombokon,
búsan nézitek
a hulló könnyeket,
a hitet sarcoló
sötét szellemet,
a nyelvet tépdeső
mámoros kezeket,
fájdalomba gyötört
reszkető lelkeket

Óh, ti égbe néző
szépséges fatornyok,
mikor húzzátok meg
a tüzes harangot
s űzitek hínárba
a rémült tegnapot,
mikor mertek reményt
csüggedő szívekbe
és szórtok virágot
az eltűnt napfénybe,
porladozó ősök
elvadult földjére

Óh, ti égbe néző
szépséges fatornyok,
mikor álltok újra
büszkén a dombokon,
mikor fénylik fel
elárvult sorsotok
és ragyognak újra
a kihűlt csillagok,
mikor oszladoznak
a ködös hajnalok
s látjátok a mosolyt
megszépült arcokon

A színek násza
Bényi Árpád képeinél

Olyan mint egy furcsa álom,
mit fölkenek a szivárványból,
mosolyog és körbe táncol,
átlebben a varázslatból

Csábítgat az őszi szélbe,
tisza forrás kék vizébe,
ferde házak tetejére,
napba néző messzeségbe

Óriás folt csüng az égen,
belelóg a tenger mélybe,
hullámot ver szerte széjjel,
elmerül a csendességben

Búcsúzó nap int a falon,
múló szépségét csodálom,
a cselló hangját hallgatom
és nézem, nézem a napot

Most a sárga hull a tájra,
a hajnalt is fölzabálja
és az estét meg se várva,
kezdődik a színek násza

Vörös színű lángokon
öröm fut az ágakon
s tűzbe hajló alkonyon
fény dereng a vásznanon

Azon a szép karácsonyon

Azon a szép karácsonyon
az este halkan bekopogott,
láthatatlan tarisznyából
mindenkinek csak jót adott

Adott fűnek, adott fának,
őzikeknek, gyertyalángnak,
kisfiúknak, nagy lányoknak,
napkeleti napsugárnak

Így a korán ébredt reggel
ránk mosolygott kedves szemmel
és a zuzmós hideg télben
a jégvirág is fényesebb lett

Bent a meleg házikóban
a szeretet lángja lobbant
és a tiszta ragyogásban
szépség szállt a mennyországba

Szédült falevelek

Csodálatos lehet
úrlakónak lenni,
a csillagos égen
fény sugarat szedni

A keringő holdon
kráterek közt járni,
bolygók árnyékában
messze múltba látni

Óh, de mennyivel szebb
földieknek lenni,
szédült falevelek
karja közt ébredni

Erdők illatából
nagyokat harapni,
szemérmes hajnalban
a széllel nyargalni

Hulló napsugárban
az alkonyt ölelni,
tenger habjaiban
emberként hajózni

Tavaszi

Rügyek pattannak,
nyújtóznak a fák,
arcunkat pirítja
kecse fénynyaláb

A szellők szárnyán
sejtelmes titok száll,
tavaszt lehelnek
a kék ibolyák

Dünyögő avarban
halkul a zokogás,
madárcsicsergésben
ébred a világ

Nyár

Arany szikrákat szór
a csókolózó ég,
ott lebeg mögötte
az álmatag árnyék

Tüzes paripákon
vágat a buja fény,
búzakalászt ringat
a délibábos szél

Bővérű estéken
a tücsökzene szól
és szívembe bújik
az égő telihold

Ősz

Fáradt nap ragyog
tarka bokrokon,
áldást osztogat
bágyadt alkonyon

Dércsípte estéken
fújdogál a szél,
viszi magával
az elfásult reményt

Zörgő faágakról
hull a sok levél,
elveszti álmait
a haldokló szépség

Tél

Meztelen csüngenek
csillogó jégcsapok,
szarvasok kopognak
megfagyott hajnalon

Rejtőzködő vággyal
a szél szárnyát fogom,
letarolt ágakon
hallgat a fájdalom

Fehér csönd álmodik
a lehunyó napban,
új fények fakadnak
sarki csillagokban

A fény arca

Tátongó, lombos hajnalon
a gyönyör tüze lobogott,
vadvizeken madár úszott,
csókos párról álmodozott

*

Erdőkbe bújt domboldalon
ezerszínű virág nyílott,
tavaszi szél lágyan ringott,
karjaiban napfényt hordott

*

Imbolygó, sűrű ködfalon
vibráltak kóbor csillagok,
az alvó csipkebokrokon
a nesztelen csend baktatott

Kiszárad a bánat

Kiszárad a bánat
a fukar időben,
elporlik a sóhaj
az alkony tűzében

Kúszik a sötétség
a halkuló csendben,
gúzsba merül a fény
csurgó félelemmel

Elnyútt sikátorok
futnak a semmibe,
tolláskodó remény
zuhan a mélységbe

Ripacsok esküsznek
tündöklő jövőre,
őszi szelekbe hull
az eltűnt nyár könnye

Égi szekerekben

Meztelen hevernek
a kifosztott lelkek,
sajgó fájdalom sír
gyászoló szemekben

Vergődve pörögnek
a megszarolt percek,
szakadt felhők gyűlnek
égi szekerekben

A rőzselángokból

A rőzselángokból
kihunytak a fények,
hiába szeretnéd,
az idő nem áll meg

Virrasztós éjszakákon

Virrasztós éjszakákon
a reszkető csendben,
talán még megbocsát
az irgalmas isten

Zászlót lengess

Zászlót lengess a kezedben,
tűzz kokárdát a melledre,
de sokkal inkább engedjél
melegséget a szívedbe

Szíved mindig ott dobogjon

Szíved mindig ott dobogjon,
ahol ősöd hitet adott,
ahol ajkad szóra bomlott,
áldott kézre csókot adott,
ahol a hajnali álom
kinyílik a rózsafákon

Szíved mindig ott dobogjon,
ahol a jaj sebet hagyott,
hol a Tisza elcsavargott
és a bánat halált látott,
ahol az éhező embert
gyakran verik verítékkal

Szíved mindig ott dobogjon,
ahol fény ül az ágakon,
ahol nem kell félve járni,
ordasok közt átsuhanni,
nincsen rangja volt uraknak,
se dolmányoknak, se csillagnak

Szíved mindig ott dobogjon,
ahol sírnak a romokon,
hol szárnyatlan madár dalol,
hol a vágy is jéggé fagyott,
ahol szorongat a magány
s árva lesz a búzavirág

Szíved mindig ott dobogjon,
ahol a nép tüzet rakott,
ahol igazságra várnak,
emberekben embert látnak,
hol a kéklő Duna mentén
fölsóhajt majd tiszta emlék

Mikor az este átkarolt

Férfi kor nyomta vállamat,
mégis kamaszként vártalak,
ugrottam át a bokrokat
és messze, messze csaltalak

A vágyaimtól ittasan
suttogtam a szavakat,
szelídet, szépet, csábosat,
lágyan lebbenő álmokat

Mikor az este átkarolt,
kigyulladtak a csillagok,
valahonnan halk zene szólt
s szálltak velünk az angyalok

A kerti fák alatt

Csöndben üldögelek
a kerti fák alatt,
tűnődve hallgatom
a zümmögő tavaszt

Könnyű kis pillangók
titkokat sugdosnak,
sárga aranyesők
hangosan kacagnak

Aprócska bogarak
fürgén futkosnak,
bukfencező szellők
borzolják hajamat

Üldögelek csöndben
a kerti fák alatt,
s ámulva nézem
a táncoló tavaszt

A hervatag álmok között

Ifjúságom aranykora
ha néha napján felragyog,
úgy tartom a karjaimban
mint sötét éj a csillagot

Becézgetem, simogatom,
tűnő arcát csókolom
s mint harangnak zúgását
a lelkemhez szorítom

A múltba szállt sóhajokat
konok hittel hallgatom
és az elnyűtt nappalokat
holdvilággal takarom

Ám a kéklő messzeségben
kialszik az égi fény,
rámboruló csendességben
ködbe száll a szép emlék

A hervatag álmok között
törött szárnyam csapdosom
és a fázós éjszakában
az elmúlással ballagok

Peregnek a hulló könnyek

Peregnek a hulló könnyek
mint a sárga falevél,
nem maradt más vágyaimnak
csak a borostás emlék

Sírjon a fa, meg a szél is,
ha a nyaram elhagyott
és a lelkem ágaira
fagyos telet aggatott

De ha mégis visszatérne
hűtlenkedő tavaszom,
megfürdetem szerelmemet
gyöngyharmatos hajnalon

A csacsogó mosoly alatt

A csacsogó
mosoly alatt
hullanak rám
a zord szavak

Betakarnak
néma vággyal,
csontig égő
haragvással

Pislákoló
reménységben
a felszálló
füstbe nézek

Kerestem a kéklő tengert

Kerestem a kéklő tengert,
a varázslatos sziklahegyet,
ahol a csábos szirének
az öröm sípján zenélnek

Kerestem a fénylő eget,
a csillagszóró messzeséget,
ahol kergetőző szívem
rózsák ajkán pihenhetett

Kerestem a víg estéket,
a rőzselángú csendességet,
ahol a pislogó fényben
átöleltek az emlékek

Kerestem a temetőket,
a porladozó sírköveket,
ahol a virágok könnye
lecsorog a végtelenbe

A tündöklő nap

A tündöklő nap
kiszórta sugarát,
elmerül sápadtan
a hold udvarán

A dúskeblű idő
elszállt fölöttem,
vad vágyak tüze
szunnyad az ölemben

Sosem hittem

Sosem hittem,
hogy majd egyszer
a bántást is
elfelejtem
és füstölgő
keservemben
nem a tüzet
élesztgetem

Ám az évek
bölcsek lettek,
faágakon
nem lebegnek,
fagyott földön
csak csevegnek,
vén lábakkal
lassan lépnek

Tűzpiros tegnapok

Röpködnek köröttem
tündér leányok,
fényben fürdetik
égi boldogságom

Szememben ragyognak
tágranyílt nappalok,
vágyaimra szállnak
bársonyos alkonyok

Lelkemben dúdolnak
bozontos lágy hangok,
körbe sereglenek
tűzpiros tegnapok

Megkövült kő vagyok?

Mondd el hát, jól tudom,
a múltból itt maradt
megkövült kő vagyok,
csak mert régi módon
rímekben dalolok,
érthető szavakban
meséket mormolok,
az esti holdfényben
lelkemet faggatom,
az égi mezőkön
álmaim kóstolom,
zordon szelekben is
bölcsőmet ringatom?

Mondd el hát, jól tudom,
a múltból itt maradt
megkövült kő vagyok,
csak mert régi módon
bánatom elsírom,
az elsárgult reményt
karomba forгатom,
a világ zajától
öklömet szorítom,
félénk felhők alatt
az önkényt átkozom,
a megvénült időt
búságba borítom?

Mondd el hát, jól tudom,
a múltból itt maradt
megkövült kő vagyok,
csak mert régi módon
az ámort csókolom,
forró ölelésben
könnyezve bujdosom,
a hallgatag csendben
a féltést rajzolom,
halottak sírjára
virágot szaggatok
és szárnyakon szállok
tűzpiros arcokon?

Mondd el hát, jól tudom,
a múltból itt maradt
megkövült kő vagyok?

Szörnyű álmomban

Szörnyű álmomban
hangtalan zokogtam,
hattyúval, halottal,
kocsissal utaztam,
asszonnyal, mámorral,
csókkal csúfoltak,
szégyennel, szépséggel,
szeplővel sújtottak,
hússal, haraggal,
mosollyal dobáltak,
a meztelen égen
hajnalt bontottak

Felhők lógnak

Felhők lógnak
fent az égen,
fákra ülnek
az emlékek

A rám hajló
sűrű csendben
idegen szél
fújja lelkem

A holdas nyár
régen elment,
senki fia
van csak velem

Nem tudom már,
kitől kérdejem,
miért hagytak el,
ha még élek

Ébresztő harsonák

Kergetnek dőre álmok
sötét éjszakákon,
fáznak az emlékek
fagyott koppanáson

Didergő, sunyi lelkek
kínja közt bujkálok,
ébresztő harsonák
sóhajtását várom

És hirtelen kitekint
a jámbor arcú ég,
rám nevet kedvesen
gyöngyöző verőfény

Felhőtlen ég alatt

Felhőtlen ég alatt
szárnyra kelt az álomom
és szabad madárként
kortyoltam a mámort

Villant egyet az ég,
elvitte az álomom,
mint a szél illatát
a szőke sirályok

Most sóhajom virraszt
üres nyoszolyámon,
kihunyt fényben reszket
a szárnyatlan álom

Az ezüstös esték

A nyári virágok
lassan elhullanak,
házam körül már csak
a szavak maradnak

A csillogó fények
elfutnak előttem
és a jövő is
reszket a kezemben

Sajnálkozni ezen
talán nem is kéne,
hiszen, hogy születtem
majdnem hetven éve

Ezért ölbe szedem
a szétszéledt szépséget
és magamhoz emelem
az ezüstös estéket

Táncolok a falevéllal

Táncolok a falevéllal,
iszom a szomjas harmatot,
markolom a fű illatát,
a csöndes csendet kóstolom

Az új század hangzó lelkét
vállra venni már nem tudom,
mások viszik fel az égre
a lézerből font csillagot

Fussatok hát az idővel
messze' fénylő távlatot,
szedjétek le az ágakról
a szétszaggatott tegnapot

De ott fent a magaslaton
csak napsugarat szórjatok,
hadd szálljanak, ha még mernek
a megzablázott galambok

Mennyi mindent

Mennyi mindent
kéne még csinálni,
szócsaták hevében
falakat bontani,
döglött aknákat
sírgödörbe dobni,
rozsdás emlékeket
két kézzel kaparni,
törtetők köpenyét
vasszeggel veretni,
csörgő kígyókra
csuklyát csavarni,
hamis kártyásokat
napfényre forgatni,
szajha szeretőket
bánatba kergetni

Mennyi mindent
kéne még csinálni
fűzni, faragni,
új házat tervezni,
tornácok ölébe
muskátlit ültetni,
sivatag porában
hópelyhet keresni,
szárnyaló idővel
szabadon repülni,
a tavasz illatát
arcunkra locsolni,
pezsgő gyöngyeiben
szerelmet vallani,
hegyek hajlatában
egymásra találni

TARTALOMJEGYZÉK

Milyen lesz a világ?
Az égő romok
Ha kezemben virág lenne
Az én édesanyám
Mennyire szerettünk
A sírodon pihen
Nem is köszöntél
Nincs még itt a hajnal
Az iszonyat arcát
Hogy mondjam el?
Köszönöm neked
Nyíló rózsacsokrok
Mikor kértem
Amit kaptam
Száll fölöttünk
Csendben ballagok
Szépséges fatornyok
A színek násza
Azon a szép karácsonyon
Szédült falevelek
Tavasza
Nyár
Ősz
Tél
A fény arca
Kiszárad a bánat

Égi szekerekben
A rőzselángokból
Virrasztós éjszakákon
Zászlót lengess
Szíved mindig ott dobogjon
Mikor az este átkarolt
A kerti fák alatt
A hervatag álmok között
Peregnek a hulló könnyek
A csacsogó mosoly alatt
Kerestem a kéklő tengert
A tündöklő nap
Sosem hittem
Tűzpiros tegnapok
Megkövült kő vagyok?
Szörnyű álmomban
Felhők lógnak
Ébresztő harsonák
Felhőtlen ég alatt
Az ezüstös esték
Táncolok a falevéllal
Mennyi mindent

EDDIG MEGJELENT VERSESKÖTETEK

Miért mondod?

Debrecen, 2000.

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001.

Fecsegő vízparton

Debrecen, 2002.